TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

IŞIĞI YANAN EVLER

Yazan: **Naci Konyar** - 23 Ağustos 2011

"Bugün Türkiye'de ölmek istemeyen bir mazi ile doğmak için çırpınan istikbalin kavgası yaşanıyorsa" bunda "Maziye kahhar, yeniye rahim" yani geçmişine kahırlı, geçmişini hor gören, yeni olan her şeye hemen sevdalanan aydınlarımızın rolü inkâr edilemez.

Oysa aydınlarımızın görevi devirlerin çatışmasına değil, barıştırılmasına aracılık ve önderlik etmek olmalıdır. Bugün bizleri sürekli olarak eski değerlerimizin tadından yoksun kaldığımız hissine sevk eden nedir dersiniz?

Hep kaybettiklerimizden gün be gün azalan insani ilişkilerimizden dostluktan, komşuluktan, bayramların tadının değiştiğinden bahseder dururuz. Eskinin güzelliklerine imrenir o günleri andıkça iç geçiririz.

Evet, bugün gıpta ettiklerimiz dünün yaşanan gerçekleriydi. Tıpkı Prof. Dr. Saffet Solak Beyefendinin yaşadığı gerçek gibi…

"Tıp fakültesini yeni bitirmiş, pratisyen hekim olarak ilk görev yaptığım yere, Konya'ya bağlı bir beldenin sağlık ocağına gitmiştim. Gençtim, bekârdım. Küçük bir beldeydi gittiğim yer. İlk gece bir eve misafir olmuştum. Tren istasyonunun hemen yanında bir evdi. Akşam yemeğinden sonra çaylarımız gelmiş, sohbetler edilmişti. Üzerimde yol yorgunluğu, geldiğim yeni yerin yabancılığı vardı. Saatler ilerliyor, ağır bir uyku beni içine çekiyordu. Ev sahibine bir şey diyemiyordum. Bir müddet daha geçti; yine bir hareket yoktu. Evin büyüğü olan Hacı anneye sıkılarak sordum.

– Anneciğim, sizin buralarda kaçta yatılıyor?

–

Hacı anne şöyle cevap verdi:

– Evladım (her gün aynı saatte gelen) treni bekliyoruz. Az sonra tren gelecek, onu bekliyoruz.

–

Merak ettim tekrar sordum:

– Trenden sizin bir yakınınız mı inecek?

-Hayır, evladım, beklediğimiz trende tanıdığımız yok. Ancak burası uzak bir yer. Trenden buraların yabancısı birileri inebilir. Bu saatte, yakınlarda, ışığı yanan bir ev bulmazsa, sokakta kalır. Buraların yabancısı biri geldiğinde "Işığı yanan bir ev" bulsun diye bekliyoruz."

Şimdi Konya ovasında ya a ülkemin herhangi bir tren istasyonunun yanında ışığı yanan evlerin ışığının tanrı misafiri için yandığı konusunda olumlu bir düşünce taşır mısınız bilemeyiz.

Ama eskinin ramazanlarında tebdil giyinmiş zenginler, hiç tanımadıkları mıntıkalara gidip, bakkal ve manav dükkânlarında tenha zamanları seçip, eskinin Zimem defteri dedikleri veresiye defterini açtırıp veresiye mal alan mahalle sakinlerinden borcunu ödemede zorluk çekenlerin borçlarını öderlermiş.

Borcu ödenen, borcunu ödeyenin kim olduğunu; borcu sildiren, kimi borçtan kurtardığını bilmezmiş. Çünkü hepsi sadece ve yalnız Allah Rızası içinmiş.

O zamanın yardımseverleri yardımlarını en göze batmayacak şekilde ve alanında izzeti nefsini incitmeyerek mümkün olduğunca riyadan uzak bir tarzda yaparlarmış.

İlçemizde uzun seneler lokantacılık yapan Bayram Usta'ya çocukları baba yaşlandın artık mesleği bırak, lokantayı kapat dediklerinde ben bu lokantayı kapatırsam ilçedeki garibanlar aç kalır deyişi ölmeyen o ruh ve şuurun ilçemizde eskide yaşayan güzel örneklerinden biriydi.

Kuş evlerini, sadaka taşlarını yapan güzel insanlar, güzel atlara binip gittiler. Onlar azla yetinmesini bilen paylaşarak mutlu olmanın sırrını yakalayan insanlardı. Onlar günlük hayatımızın ayrılmaz bir parçasıydılar, onları ne zaman ki kaybettik güzelliklerini de idrak ettik.

Ramazanın sonuna yaklaştık. Şimdi de gidenler olacak ama onlar güzel atlara binip gitmeyecekler, güzel arabalara binip bayramı tatil yörelerinde geçirmek, ölmek istemeyen maziyi katletmeye gidecekler.

Gönlümüze huzur veren, insana ait olduğu geçmişin asaletini, güzelliğini hatırlatan o güzel insanlar nerelerdesiniz?…

Yorum Ekle

Naci Konyar

X